

„Cu gazetele din timpul nostru se poate într-adevăr ca cineva, sculându-se sănătos dimineață, să-și afle necrologul pe pagina întâi.

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VI

Numărul 255

(6732/1296)

18 - 24 iunie 2016

Deșteaptă-te, Națiune, din somnul rațiunii!

Cezar Adonis
Mihalache

De acum chiar că au urcat în șa... Dar nu să-și ia tălpășița, să descalece în alte zări. Că le e bine aici, după mintea lor cea puțină noi trebuind să devenim nomazi, să descălecăm în altă parte. Să le lăsăm lor țara, partea aia de țară de care au nevoie și apoi să plecăm. Ba, într-un fel, au cam nimerit-o, așa cu mintea aia

cal correct” al acelorași iepe de pustă), la care s-au dat vlădicii noștri ajunși opincari la grajdurile intereselor politichiei ungaro-maghiare.

Să ne scrie, nu despre sămânța aia otrăvită a lui Telkes Simon („Sămânța a fost aruncată și așteaptă să încolțească...”), care a fost îngropată înzecit în brazdele noastre de țară, brazde dezgolite și vulnerabile din nepăsarea, ipocrizia și, iarăși, fudulia noastră.

iar noi nu am sesizat nici o clipă postumul din autografele lui Klaus Iohannis...), au căpătat, și-au luat, au primit adesea tot ce și-au dorit.

Acum vor să ne descalece pe post de judecător la Curtea Constituțională a României pe Attila Varga, un promotor al autonomizării etnice și un negaționist fără jenă al Statului Național! O instituție, ultimul turn de veghe al Statului, care ar putea de-

„PSD-ul este plin de crocodili!”

Iulian
Chivu

Se vorbește în ultimele săptămâni tot mai mult și mai des despre o criză de imagine a PSD, mai ales după condamnarea definitivă a liderului partidului, Liviu Nicolae Dragnea, și după semnalul dat de Valeriu Zgonea în chip ostentativ față de rămânerea acestuia în fruntea partidului prin abdicare de la codul de conduită al candidaților și al liderilor PSD. Evenimentul survine după numeroase lovituri de imagine date partidului prin eșuarea talibanilor social-democrați în fața procurorilor DNA. Etichetat încă de pe vremea lui Adrian Năstase ca un partid corupt, PSD nu se jenează de această situație, cu atât mai mult cu cât electoratul său este în stare să ierte orice.

Protestul lui Zgonea și mai ales măsura excluderii sale din partid, dispusă în unanimitate, ca și în cazul lui Geoana sau Vanghelie, relevă clar că în PSD nu numai că sunt tot mai puțini oameni moralește curați, ci și că regula morală e caducă dacă nu cumva a fost abrogată tacit. Măsura Comitetului Executiv Național al PSD menită să-l protejeze pe președintele partidului de președintele executiv e aidoma măsurilor dispuse de Partidul Comunist din anii de după război începând cu Ștefan Foriș și Lucrețiu Pătrășcanu și până la Alexandru Drăghici, Gheorghe Apostol și alții. Pe un ton categoric, dictatorial, Dragnea a spus că nu mai poate face echipă cu Valeriu Zgonea și Comitetul Executiv, cu unanimitatea indusă de pilda rebelului, s-a conformat, deși, amuzant sau nu, la momentul votului Dragnea a ieșit din sală.

Voința de monolit a partidului a decis și de această dată. Ipocrit sau pur și simplu sincer, Dragnea avea să declare: Ați aflat bineînțeles deciziile adoptate azi la nivelul CEXN. Pentru mine personal este o zi destul de tristă, pentru că este vorba despre excluderea unui coleg, am sperat să nu se ajungă aici. Și ieri și azi am avut discuții cu mare parte dintre membrii CEXN, eu i-am îndemnat la o soluție moderată care să fie adoptată azi. Decizia a fost una destul de tranșantă. Deci numai excesul de zel al „colegilor”..., nu și vreo pregătire prealabilă a lor. De cealaltă parte, Valeriu Zgonea, ales președinte al Camerei Deputaților de grupul parlamentar PSD, speculează pueril situația sa din urma excluderii și susține că nu poate fi demis din această funcție, el fiind acum deputat independent. Apoi, pe

un ton gnomonic avea să facă o alegorie, dacă nu chiar o pericopă: Mă uitam aseară la un documentar despre antilopele gnu care trec peste un râu. Masculul Alfa sare în râu și, fără să gândească, sar toate femelele după masculul Alfa. Inșă acel râu este plin de crocodili. Așa este și PSD-ul astăzi: Scapă cine poate. Cinic, Dragnea avea să-i replice: Rămânând în registru ăsta, eu înțeleg că antilopele l-au mâncat pe crocodil.” Ulterior s-a discutat că Zgonea s-ar fi căit pentru atitudinea lui critică. Pe de altă parte, e de remarcat încă vehemența lui Ion Iliescu față de încălcările „disciplinei de partid”. Vizată și el în Dosarul Mineridelor și al Revoluției, președintele de onoare s-a arătat destul de conștient: Ei, și? Ce autoritate are Zgonea în partid?

Să fim oameni serioși, a opinat el. Care fraude, de unde fraude? Pentru că a chemat lumea să iasă la vot, la referendum. Nu asta e misiunea politică a unui partid? Adică până și judecătorii s-au jenat să meargă până la capăt cu această chestiune, a mai precizat președintele de onoare al partidului. Concomitent însă cu episodul Zgonea, s-a discutat intens despre revenirea lui Victor Ponta în linia întâi a PSD, eventual prin ocuparea fotoliului de președinte de la Cameră. Presa l-a adus în vizor din nou pe fostul lider al partidului și fostul premier, care nici de data aceasta nu a ezitat să-și arate aroganța și cinismul critic. Ba unele ziare s-au grabit să arate în cifre și fapte cursul ascendent al economiei românești sub guvernarea Ponta. În aceeași ordine de idei, obișnuim să vorbim despre partidul lui Ion Iliescu ca despre cel mai mare partid din România post-revoluționară, dar care, iată, își manifestă la vedere contradicțiile. PSD se arată a fi într-adevăr un partid cu serioase ezitări în principiile morale din moment ce cu toată situația lui de condamnat definitiv Dragnea sfidează Justiția și rostul ei în statul de drept, rămânând în frunte, contra propriilor criterii morale nu demult decretate.

Candidaturile pentru apropiatele alegeri locale nu mai țin nici ele seama de acestea și, după cum se preconizează, nu ar fi exclus ca după alegeri să avem primari care ar putea fi condamnați în dosare aflate în derulare sau chiar pe rolul instanțelor încă de pe acum pentru cauze de corupție sau de abuzuri de altă natură.

a lor puțină, că de mult prea multă vreme am devenit niște nomazi ce ne lăsăm pruncii însingurați acasă pentru a fi și înstrăinați în propria lor țară. Iar noi, la rândul-ne, ne înstrăinăm pe alte meleaguri după o iluzorie felie de pâine.

Nu au săltat în șa nici să ne spună vreun început de poveste frumoasă... Că ei nu știu decât a huli. Au urcat mândri pe locul unui povestitor necrofag de țară care să ne scrie, că ei nu stau la vorbe, ci doar cu actele în față, cu falsuri ori trădări ale guvernanților noștri (acești despoți pentru noi, dar vasali lor, ce le țesală iapa irendentismului pe limbile lor de pustă), să ne scrijelească dară finalul unui program în care incisivitatea, nesimțirea și limbile lor spurcate s-au împletit duios cu neghioba (mai rară...), fudulia (asta a fost și este pe măsură!), dar, mai ales, vânzările și trădările (numite „compromisuri” în limbajul nechezat... „politi-

Căci acela ce nu știe a-și apăra pământul țării, e sortit nu doar a-l pierde, ci a trăi pentru a vedea cum a risipit el moștenirea generațiilor următoare...

Să ne scrie despre vrejurile de multă vreme răsărite din semințele ce și-au tot copt sorocul „încolțirii”, să ne scrie despre imensele lanuri din neveghea noastră, care au supurat și supură viermuiala verzuie a acaparării țării.

Fără ieșiri violente în stradă, fără gloanțele din armele secuilor, ieșiți și ăia de ani buni, în provocarea maghiară, să lupte pentru ei (adică împotriva noastră, „Cu arma în mână”), ci doar prin trădările guvernanților și colajul de nepăsare, indiferență și indignare ipocrită din partea noastră, au obținut, rând pe rând, „Pas cu pas” (ironic, nu?!), strategia de țară a unui președinte care ne-a absorbit prin pașii mărunți, iată, similari cadenței de impunere a pretențiilor pelagrei politice a maghiarimii,

veni, prin prezența acestuia, Curtea antiConstituțională a României. De acum, poate cel mai potrivit loc pentru a legitima juridic acțiunile anti-românești, în momentul în care un personaj asumat în acțiunile lui anti-constituționale și anti-românești, un negaționist al fundamentelor Statului Român și al Constituției, un promotor al autonomiei pe criterii etnice și un inițiator al unei propuneri privind eliminarea din legea supremă a caracterului național al statului va fi ajuns acolo, nu va fi doar o altă sămânță strecurată pentru a aștepta să încolțească la sorocul ei anti-românesc, ci un adevărat măr otrăvit...

Și nu, nu e noaptea minții lor... E lungă noaptea somnului națiuni noastre... Cu tot cu rațiunea ei...

Fibula de la Suseni (jud. Mureș), un unicat mondial

George V.
Grigore

Agrafa ornamentală din metal care se întrebuința în antichitate pentru a încheia un veșmânt poartă numele de fibulă. Fibula, ca accesoriu de îmbrăcăminte, era confecționată din metal comun (fier, bronz) sau prețios (argint, aur) și a apărut începând cu secolul al XIII-lea î.Hr. Pe lângă rolul de podoabă, fibula are, mai ales, un rol utilitar, acela de a prinde veșminte, printr-o construcție comparabilă cu cea a acului de siguranță din zilele noastre. Fibulele sunt extrem de variate topologic și au o importantă valoare cronologică. Fibulele nu erau accesorii obișnuite de îmbrăcăminte. Cele din aur erau și insigne ce marcau rangul și funcția unui purtător de chlamys. Ea și fibula exprimau puterea funcționarului imperial. Regulile stricte ce stabileau purtarea fibulelor la curtea imperială în secolele IV-VI d.Hr. stabileau că împăratului îi erau destinate în exclusivitate pietrele prețioase, ca „insigne sacre și o podoabă interzisă și inaccesibilă supușilor lor”.

Sub Leo I se repetă regula, fiind interzis bijutierilor să confecționeze tot ce „ad cultum et ornatum imperatorum pertinet”, între altele împodobirea cu perle, smaralde și ametiste a șeilor și a harnașamentului cailor, iar pentru fibule „fibulis in chlamidibus his utantur quae solo auro et arte pretiosae sunt”. Cel mai vechi tip de fibulă este în formă de arcuș de vioară, foarte asemănătoare unui ac de siguranță și ca formă și ca întrebuințare. Ulterior s-au dezvoltat tipuri noi de fibule, creatorii lor punând un accent mai mare pe latura lor ornamentală, ele având în continuare și un rol utilitar. Printre tipurile mai deosebite a existat fibula pasmenterie, dar mai frecventă a fost fibula în formă de ochelari, tipică pentru epoca Hallstatt B. Au existat și fibule romane cu corpul în formă de svastică și capetele brațelor în formă de cap de cal, asemănătoare cu unele aplice de harnașament (roțile timpului). Un element de podoabă în formă de medalie, care se purta aplicat sau ca pandantiv la costum ori harnașament sau ca ornament de fibulă se numea faleră. Astfel de falere apar în cazul tezaurului geto-dac de la Coada

Malului, a celui de la Herăstrău, sau în cazul tezaurului „Cloșca cu puii de aur” (în sistem dublu, legate printr-un lanț, ca simbol al Lumii Duble, a existenței celor două Tărâmurii, a întoarcerii inexorabile „la izvoare”).

Un astfel de accesoriu vestimentar atribuit primei epoci a fierului, datând din secolul al XII-lea înainte de Hristos a fost descoperit întâmplător în anul 1924 la cariera de argilă din

localitatea Suseni („Suseni”, pandant cu „Jos-eni”). Acesta a fost declarat a fi unic în lume, prin frumusețea lucrăturii și prin felul cum a fost păstrat. În plus, cercetările au scos la iveală o altă surpriză: piesa din bronz nu prezintă urme de folosire și nu se poate stabili cărei culturi aparține. Misteriosul accesoriu vestimentar cunoscut ca și „Fibula de la Suseni”, este o fibulă de tip „passementerie”, adică cu spirale, cu scut și cu pandantive, aflată încă de la descoperirea sa în colecția Muzeului Județean Mureș. Având o lungime de 22-23 de centimetri și o greutate de peste 300 de grame, Fibula de la Suseni este atribuită Epocii Bronzului sau sfârșitului Epocii Bronzului sau, în termeni științifici, este atribuită Hallstatt-ului timpuriu sau Hallstatt-ul A, adică prima Epocă a Fierului. Piesa a fost descoperită din întâmplare în 1924 pe prima terasă a râului Mureș, pe partea dreaptă a râului, în apropierea comunei Suseni, la Fabrica de Cărămizi, într-un vas ceramic alături de alte obiecte din bronz, în majoritate fragmentare, respectiv 91 de piese. Frapant la această remarcabilă descoperire a fost faptul că deși celelalte obiecte de bronz din vas erau afectate de trecerea timpului, Fibula de la Suseni era întregă și într-o stare foarte bună.

Unicitatea Fibulei de la Suseni este dată de faptul că ea nu a putut fi clasificată în niciunul dintre cele trei

tipuri de „passementerie” existente până în acel moment. „A fost descoperită incidental, nu a fost descoperită de arheologi și din această cauză nu există foarte multe detalii despre condițiile și caracterul descoperirii. Un mic detaliu pe care îl putem remarca este că a fost descoperită într-un vas de lut, adică piesele din bronz au fost depuse într-un vas de lut. Din păcate piesele vasului s-au pierdut și din această cauză în-

cadrarea culturală a depozitului nu mai poate fi precizată. Descoperirea se numește „tezaur de bronzuri” pentru că acesta conținea foarte multe piese de bronz, în jur de 100 de piese, printre care toporașe de săbii sau de lame de săbii, brățări de bronz, fragmente de fibule, dar foarte multe piese erau fragmentare. Cea mai importantă piesă, care era întregă, este Fibula de la Suseni, care se poate încadra în tipul fibulă de passementerie. Este un exemplar unicat, mai avem alte piese asemănătoare, dar o piesă identică cu Fibula de la Suseni nu mai există în lume. Avem piese asemănătoare și din Transilvania, nu atât de frumoase, unele întregi, altele fragmentare, mai avem fibule de tip passementerie și în Ungaria, Cehia, Slovacia, dar o astfel de piesă frumos lucrată, întregă și chiar cu o condiție de păstrare foarte bună nu mai există (...) Unicitatea ei e dată de formă, Fibula de la Suseni este una de tip passementerie varianta Suseni, în condițiile în care în lume tipurile de passementerie sunt numerotate cu A, B și C”, a declarat cercetătorul Rezi Botond, din cadrul Muzeului Județean Mureș. Se presupune că această fibulă era folosită ca accesoriu de îmbrăcăminte, se prindea haina cu ea în partea superioară a corpului, lângă umăr, însă cercetările au scos la iveală că Fibula de la Suseni nu prezintă urme

de folosire. „În ce privește caracterul descoperirii, faptul că era într-un depozit sau într-un tezaur de bronz cercetătorii au ajuns la concluzia că probabil a avut și o conotație simbolică, era probabil o piesă de prestigiu. Piesa nu prea are urme de folosire, dar totuși este foarte frumos prelucrată. În Epoca Bronzului avem multe piese frumos prelucrate, dar păstrează urme de folosire, de deteriorare încă din

preistorie. Dar sunt piese care turnate, dar nu au fost finisate și ajung în depozite. Piesa de la Suseni este una care a fost și frumos prelucrată, dar nu a fost folosită. De obicei în preistorie când un ornament este folosit, este de obicei alcătuit din mai multe părți, iar unele părți mai lipsesc sau sunt deteriorate. Fibula de la Suseni se păstrează în condiții foarte bune (...) Fibula ține de prima fază a perioadei hallstattiene, care în literatura europeană este încadrată Epocii Bronzului sau sfârșitului Epocii Bronzului, înseamnă în jurul secolului XII î.Hr. Fiind preistorie, nu putem vorbi de etnie, cine purta această podoabă, dar putem lega de anumite culturi arheologice. Această perioadă Hallstatt A este una cam problematică, pentru că nu știm exact aceste depozite de bronzuri cărei culturi aparțin”, a subliniat Rezi Botond. „Nu știm cine folosea această podoabă, pentru că nu am găsit-o într-un mormânt, de exemplu, care ne-ar fi putut da un răspuns pe baza cercetării antropologice a unui schelet (...) Astfel de piese sunt fie descoperiri izolate, fie găsite în depozite, care sunt privite ca și descoperiri cu o anumită încărcătură simbolică. Pentru cine sau cum au fost depuse, nu avem asemenea informații. Probabil pentru o divinitate”, a accentuat Rezi Botond.

Fibula de la Suseni poartă un mesaj ce poate fi „citit”, începând din partea stângă, astfel: „În prezența

Marii Forțe Centrale (Soare, Dumnezeu, Zeus, Jupiter, etc.), cele două astre vor veni în contact (Pământul și un alt corp ceresc). Spadele miniaturale care sunt prinse de urechi (sunt în aer, sunt în cer, nu sunt vizibile) sunt în număr de zece (sabia lui Damocles; armele zeului). Noi numărăm până la zece normal (semnul lui IO; unu, doi, trei, patru, etc.), iar apoi numărăm crescător, dar de fapt întorcându-ne tot către zece (unu-spre-zece, doi-spre-zece, trei-spre-zece etc.), pentru că ne vom întoarce „la izvoare” de fiecare dată. La noi, numărul „douăzeci” mai este numit și „un pol”, pentru că nu îl putem atinge. După „nouă-spre-zece”, noi ne întorcem spre IO, la zece. Cei nouă care se întorc formează Eneada. Un alt pol desemnează o altă lume. În partea superioară a scutului fibulei apar opt inele – urechi, ca semn al octogonului, dublul lui patru, semnul Pământului (al celor 4 zări).

Pe scutul Fibulei de la Suseni apar simbolurile ruperii în două a Lumii – perioada cataclismică (căderea cerului pe pământ). Cei doi stâlpi în forma literei „T” ai Lumii, care țin Bolta Cerească (formați dintr-o triadă și având fiecare la partea superioară două din cele patru zări) sunt prăbușiți (căzuți). Între ei apar cele două Lumi (Tărâmurii) care vor interacționa la un moment dat. Cele patru puncte „fixează” câmpul de bătaie al războiului ceresc ce va veni.

Celebra Fibulă de la Suseni a devenit un adevărat simbol al județului Mureș, figurând pe actuala stemă a județului și fiind distincția cea mai importantă care se acordă de către Instituția Prefecturii — Județul Mureș de Ziua Națională a României. Multe personalități mureșene au fost distinse cu celebra Fibulă de la Suseni, o podoabă menită a evidenția și a răsplăti meritele acestora. Fibula de la Suseni a fost acordată de-a lungul timpului unui număr de peste 70 de personalități mureșene de excepție din domeniul științei, culturii, sportului și oamenilor cu merite deosebite, astfel mesajul ei fiind multiplicat și răspândit, spre știința tuturor

Corina Șuteu, în funcția de ministru al culturii! Ce oribilitate!

Grid
Modorcea

Cred că toate veștile primite până acum din țară pălesc în fața celei de acum, de ultimă oră: numirea „poneiului cu zvastică”, Corina Șuteu, în funcția de ministru al culturii! Credeam că e o glumă proastă a presei române, fiindcă așa ceva numai forumiștii pot emite. Dar nu, președintele Johannis, cu mânuța lui, a semnat această oribilitate!

Este o jignire la adresa culturii române, la adresa omului de cultură român, să numești într-un astfel de post un om fără cultură, fără operă, nici măcar un activist politic, ci pur și simplu un om compromis, total compromis în funcția de director ICR New York din mandatul lui Patapievic! Mă simt profund jignit. Eu, ca autor al 92 de cărți publicate, ca realizator al 47 de filme, ca producător al opt filme artistice de lung metraj, ca ziarist consecvent în presa română de 46 de ani, cu peste 3 000 de articole publicate, cu o operă închinată exclusiv țării mele, declar că nu recunosc acest ministru Corina Șuteu, această persoană fără autoritate culturală, o paiată, o servitoare a unei găști previzibile.

Această numire dezvăluie, de fapt, ce președinte au românii în fruntea lor, dacă sfidează din nou opinia publică, în stilul lui Băsescu, de data asta, cel ce a generat toate mizeriile pe

care le-a îndurat cultura în timpul mandatului său, având drept slugă un amaraloi la ICR. Johannis a făcut acum tabula rasa toată opoziția României, câtă mai era. Politica antiromânească și anticulturală continuă. Pașii pe care i-a făcut dl. președinte Johannis sunt de dare înapoi a istoriei, în băltoaca de dinainte de a urca el pe scară. Acum se vede adevărata sa lipsă de personalitate, o dovadă că a

față, să facă din el vreun vice prim-ministru! Orice e posibil. România a dovedit că e în stare să compromită nu numai comunismul, dar și capitalismul.

Acum se scaldă într-o băltoacă numită Ciolannis, cum ar fi spus Caragiale, căci, iată, a venit vremea lui Ciolannis, cel anunțat din startul mandatului său.

Nimic nu justifică această numire, e doar un vis

steril, când semnalul străzii a fost total denaturat, s-a transformat în incendiu mintal, iar acum pecetluiește această orbire cu o numire stupefiantă.

E o jignirea la adresa bunului simț, e o lipsă crasă de morală, o miopie politică și culturală. Pașii spre democrația capitalistă sunt excluși. Ne așteptam să auzim că Johannis a semnat decizia parlamentului utopic de a desființa Ministerul Culturii, un

steril la realizarea operei mele? Cu nimic. Nici o propunere pe care am adresat-o de-a lungul anilor, implicit de aici, de la New York, nu a luat-o în considerație. O armată de oameni există acolo, plătiți din bani publici, și nici măcar nu răspund la proiectele pe care le prezinti. Un singur ministru, Paleologu, a aprobat traducerea cărții mele „Privirea lui Gopo” în limba engleză, dar la o zi sau două după acest act, a fost schimbat, și înlocuitorul nici nu a mai vrut să audă de semnătura lui! Acesta este minister român sau sinecura vreunui turcit sub acoperire? Iar acum el este întărit, i se dă importanță politică.

Politizarea culturii, transformarea ei în cenușăreașă a unui clan compromis, nu poate fi decât o condamnare a României, fiind o sfidare politică internațională, o dovadă de miopie și prostituție politică. Incultura se plătește. Ceașescu a plătit-o scump. Băsescu mai hâhăie, iar Johannis ne surprinde prin pașii hotărâți pe care-i face spre prostituere politică, fiindcă e un act de prostituție să numești o arătate care, în poza de pe ziare.ro, arată mai sinistru decât Odioasa și Suzana Gâdea la un loc. Citiți comentariile oamenilor. Nu vă spun nimic? La ce să ne așteptăm în continuare, d-le Johannis? Ce surpriză ne veți mai face? Suntem pregătiți să îndurăm și chinurile iadului. dorinței acestora.

nimerit din întâmplare în fruntea țării. Românii au vrut să scape de dracu' și au dat peste fra-su, cum bine spunea artistul Eugen Mihăescu! E oribil ce a făcut președintele Johannis, faptul că nu a ținut seama de nimic, de nici un mesaj anterior, a șters cu buretele toată mizeria băsistă. Nu se găsea un om nepătat printre zeci de intelectuali ai României, zeci de oameni valoroși, personalități autentice? E de așteptat să facă următorul pas, să-l aducă pe Patapievic iar în

urât, pe care intelectualitatea tăcută din România nu-l merita. Dl Johannis i-a oferit un lung coșmar, fiindcă Șuteu va ține cu dinții de acest post, așa cum și-a mărit și la ICR New York mandatul, aproape și l-a dublat, deci are experiență, știe cum să tragă hățurile. E posibil să aflăm curând și resorturile acestei numiri sau reabilitări și să fim siguri că fiecare pas de acum înainte al lui Johannis va fi de asemenea natură, fiindcă nu a înțeles nimic din tragedia de la Colec-

minister total inutil, care a dovedit că este un balast, care nu a reușit nimic bun, o vacă de muls banii țării. În America nu există așa ceva. Cultura trăiește pe propriile ei picioare, orice eveniment cultural este o afacere privată. Și sunt mii de mari evenimente pe zi. E un sistem care funcționează. Aici e fruntea culturii mondiale. Cititorii mei știu ce spun. La noi acest sistem cultural este împrumutat din Franța, dar nu merge, e o relicvă comunistă. Mă întreb cu ce m-a ajutat Min-

Aceasta este moartea Justiției!

are omul, singur în fața Sistemului, când i se iau copiii? Când părinții sunt, practic, puși la zid, aliniați la perete și executați?! Dosarele întocmite de Barnevernet sunt fabricate. Detalii șocante au fost demascate și, toate au arătat, fără dubii!, că Barnevernet își sapă morminte... A îngropat orice deontologie profesională, orice idee de bine. Ce șanse are Justiția norvegiană, în aceste condiții, atunci, să ne salveze viețile și să ne dea înapoi copiii?!

Familia Bodnariu supraviețuiește, încă, la limită, așteptând decizia Instanței, din vară... Familia Nan a fost deja răstignită... După o mascaradă de proces, în care judecătorul a demonstrat că până și Justiția poate fi părtinitoare, că ia partea celui care minte, care are bani și îi transformă pe ceilalți în proscrisi!, familia Nan a fost condamnată să nu-și mai primească niciodată copiii înapoi!

Acest „judecător” a vrut, probabil, să statueze un exemplu! Să arate lumii întregi cât de important pentru Umanitate este El însuși!... Că ne poate așeza pe toți acolo, la picioarele lui, oricâți ar protesta pe mapamond! El-însuși este cel care decide, El-însuși este singurul Dumnezeu!... Care nu are remușcări niciodată! Care

le poate întoarce spatele oamenilor oricând dorește chiar dacă ideea de Justiție se risipește, deodată, ciudat, lamentabil, macabru, printre degete...

Este, însă, familia Nan vinovată pentru că oamenii de pretutindeni își arată compasiunea și protestează pentru că Barnevernet a mai făcut încă o gafă?! Ce „judecător” e acela, care le impută însuși victimelor ororile Barnevernet, că le-au fost luați copiii și lumea a aflat despre ele?! Nu am fost niciodată de acord cu presiunile asupra Justiției. Dar, mai presus de toate, nu sunt de acord nici să abandonezi Oamenii! Să te uiți orbește numai la felul savant în care sunt ticluite hârtiile, „dovezile” din dosare... Un copil de șapte ani, colega Biancăi Nan, a povestit la after-school impresia ei de moment, felul în care ea, un copil de șapte ani a perceput realitatea: că Bianca este bătută acasă!... Liderul de la after-school, prin întrebări dirijate, manipulatorii, înghețată, promisiuni de jucării, etc. a turnat mai departe, în sistem... Barnevernet și Poliția și-au făcut treaba. Adică, și-au făcut de cap! Au dezmembrat familia! Fylkesnemnda (Tribunalul districtual), ținând seama mai mult de agresivitatea sistemului Barnevernet,

decât de dovezi, a decis, lapidar, că familia Nan este vinovată și își va pierde copiii!... Decizia tribunalului districtual a fost semnată numai de către un judecător. Unii avocați spun că este ilegal ca numai un singur judecător să semneze o astfel de decizie, să-și asume – Singur!-atâta răspundere!... Deci, Instanța trimite o hotărâre semnată numai de un singur judecător, iar, când avocatul familiei Nan le reproșează celor de la Barnevernet tocmai legalitatea acestui act, după discuția avută, imediat, avocatul familiei Nan este sunat... chiar de către judecătorul care a semnat hotărârea în persoană! Cam încurcate sunt ițele sistemului Barnevernet, Doamne!... Cam bizare! La fel ca și coincidențele acestea, incredibile... Așa îmi pare! Este normal, mă întreb, ca angajatul de la Barnevernet să discute „colegial” și când vrea, cu un judecător – care ia decizii capitale („obiective!”) – să-l sune la orice oră, din amicitie – firește! – și nu din interese de clan?!... Este normal ca avocatul municipiului să amenințe familia Nan cu expulzarea și nimeni să nu observe asta, în simulacru de proces, unde chiar și cel care este călcat în picioare, ar avea, teoretic!, drepturile sale?!... Dar, după atâtea

înscenări, mărturii false din partea surrogatelor, a medicului legist și, fără nicio investigație!, în căldășia la care s-a ajuns, s-a pus chiar ștampila: nici nu trebuie să se mai facă vreo expertiză psihologică la vreun recurs, este de ajuns doar mărturia copilului distrus, spălat pe creier, care-și închipuie că propriii părinți l-au părăsit! (...A propos, tot Barnevernet a decis... Legătura dintre copii și părinți este atât de puternică, pentru că atât de mult se iubesc!, încât dragostea aceasta a devenit traumatică! Da, copiii trebuie să-i uite pe părinți și se vor vedea cât mai rar!...). Stau și mă-ntreb acum... Ziariștilor le este teamă să vorbească despre aceste lucruri... Unul dintre ei m-a rugat chiar pe mine să scriu pentru ei... Avocatului îi este teamă să vorbească sau să întreprindă anumite lucruri... Tot mai mulți oameni îmi spun, plângând, că nimeni nu-i ajută, că Justiția le întoarce spatele, persecutându-i...

Ce încredere să mai avem în Justiția norvegiană atunci când dosarele sunt fabricate dinainte și nimeni nu va îndrăzni să investigheze din nou ce s-a făcut?! „Dette er justismord!” (Aceasta este moartea Justiției!).

Infractor regrete sincere!

Cezar Adonis
Mihalache

Mai bine îi spuneau „regrete sincere”! Că „efective”, ne îndoim că ar fi... Nu sunt ele nici măcar morale, că pe ălea numai la biserică le mai pot invoca. Astea din fața legii, pe articol de cod penal, chiar dacă se leapădă de trei ori și se jură cu mâna pe biblie că regretă, „efectiv” nu aduc iertarea morală a faptelor, dar ar putea asigura eliberarea pragmatică a infractorului.

Și pare un melanj între programele Prima casă și Darea în plată! O inițiativă legislativă croită precum numele promotorului! Doi într-unul! Căci, da!, Alfred Laurențiu și Antonio Mihai reprezintă totuși unul și același senator. E drept, cu un nume cam complicat, dar nimeni nu e perfect, nu?!

Acum e greu de spus care parte din acest ALAM a scris jumătatea de la Primul regret și care pe cea de la Restituirea preju-

diciului, dar intuim cum de i-a venit ideea.

Și e doar vina celor de dinaintea lui că nu i-a dus mintea la așa ceva. Vorba aia, au mai și stat două decenii în Parlament! Când Păunul își zburlea coada fuduliei cu proiectul legislativ al unei Amnistii fățișe, iar Mădălin trăgea pe coarda vioarei sunetul Grațierii. Iar ăia au fost doi! Fiecare cu partea lui. Dar nu i-a dus mintea să ambaleze și ei acest doi într-unul. Să scoată un pachetel de primăvară cu umplutură de amnistie și grațiere în același foietaj.

A venit însă cel mai tânăr senator al țării! Și care nici nu a stat atât ani în parlament până să-i vină ideea de lege. După câteva luni, a și marcat. Și nu oricum, ci direct pe articol de Cod penal!

Acest ALAM, care, desigur!, doar întâmplător a intrat în politica mare pe sub coada varanului întemnițat azi, a înaintat o inițiativă, dar nu pentru cei de vârsta lui, ăștia tineri care încă mai așteaptă (o casă, un servi-

ciu, o mașină, o țară...), ci pentru ăia bătrânii și versați la furțișag. ăștia de au furat de au rupt, și chiar dacă unii au dat și la partid, și chiar de au furat sub promisiunea că nu o să stea la prima „casă”, primul beci domnesc sau prima mititica, au cam luat plasă. Și au rămas doar cu pereții reci.

Ambalajul propus însă de Alfred Laurențiu Antonio Mihai este însă genial. „Umanist” și „Conservator”! Sub masca regretului efectiv, invocat lapa(r)chet cu autodenunțul și recunoașterea faptei, se creează cea mai fină plasă de salvare. Ce amnistie, ce grațiere?! Ce putere decizională a Prezidenției? Puterea discrețională a procurorilor. Încă un stâlp la republica procurorilor. Care, oricum, dau țidula de bună purtare a inculpatului după repere numai de ei știute.

Mărturisești? Da! Regreți? Da! Te lepezi de toate rele făcute? Atunci ești liber! Dar numai pe două spețe! Că au și infractorii vlădicii lor. Doar ăia care au furat și au evazionat. Că în

Parlament nu găsești infractorii de drept comun, ori teroriști, atentatori la siguranța națională, la cea alimentară, rasiști, extremiști, xenofobi și negaționiști ai holocaustului!

Sigur, proiectul poate suferi modificări. Măcar ca o grilă a nivelului de regret. Practica pușcăriașilor l-ar putea ghida pe tânărul senator ALAM după exemplele deja clasice. De la regretul efectiv cu lacrimi de Copos la regretul efectiv cu mătâni și post negru a la Becali Athos. Și, desigur, regretul umanist, pentru șeful din primele „două treimi” ale tinereții neprescrise politic a senatorului ALAM, Dan Voiculescu.

Dar pe când un regret efectiv și la nivel de electorat din partea... noastră? Unul în care să ne autodenunțăm și să ne recunoaștem vina votului care să ducă la eliminarea, vorba aceea „pas cu pas”!, a prejudiciului, material (nu doar moral!), de a fi fost conduși de cei pe care i-am votat în decadența noastră

de alegători cu ochii închiși. Ba, coleg de (nouă) formațiune cu Piedone, ALAM ar trebui să verifice integritatea morală a inițiativei legislative chiar pe fostul primar! Că tot i-a fost cândva consilier acestuia! Să vadă, câte regrete efective poate revărsa ipochimenul ipocrit și insistent...

Acum, mai apare o dilemă: regretele se formează și formulează ca parte a procesului de educare de la pușcărie. Sunt chiar baza acestui proces! Or, cum să invoce un autodenunțator sinceritatea regretelor sale înainte de a fi trecut pe acolo?!

Autoritate Electorală Permanentă sau patronaj al fraudei electorale?!

Aurel I.
Rogojan

Scrisoare deschisă,

Domnului Victor Ciorbea -
Avocatul Poporului
Domnului Dacian Cioloș -
Prim ministru al Guvernului
României
Doamnei Ana Maria Pătru -
Președintele Autorității Elec-
torale Permanente

Ce este Autoritatea Electorală Permanentă (A.E.P.)? Un vehicol de informație falsă și de legitimare a manoperelor politice frauduloase prin care se malversează alegerile, sau, așa cum prevede legea, „[...] instituția administrativă autonomă cu competență generală în materie electorală, care are misiunea de a asigura organizarea și desfășurarea alegerilor și a referendumurilor, precum și finanțarea partidelor politice și a campaniilor electorale, cu respectarea Constituției, a legii și a standardelor internaționale și europene în materie”? De ce a apărut întrebarea? Ultimul comunicat oficial al A.E.P. ne informează că: „Numărul total de cetățeni cu drept de vot înscrisi în Registrul electoral la data de 2 martie este de 18.275.109, cu 3.107 mai mulți față de ultima in-

formare publică realizată de A.E.P. pe această temă, pe 3 februarie”.

Din cel mai recent comunicat al Institutului Național de Statistică rezultă că la data de 01 ianuarie 2016 populația României era de 19.473.624 și că din aceasta, 15 la sută (3.090.080) reprezintă segmentul minorilor de până la 14 ani, iar cinci la sută (1.087.024) tinerii cu vârsta între 15 și 19 ani. Dacă din totalul populației menționat de I.N.S. se scad doar minorii de până la 14 ani (19.473.625 - 3.090.080 = 16.383.544) rezultă 16.383.544, o cifră care scăzută din numărul total de cetățeni cu drept de vot înscrisi în Registrul electoral la data de 2 martie (18.275.109 - 16.383.624 = 1.891.485) arată, fără puțință de tăgadă, un surplus parțial de 1.891.485 de alegători.

Din motive pe care le poate preciza Institutul Național de Statistică, numărul cetățenilor cu vârsta între 18 și 19 ani este estompat de modul în care sunt stabilite segmentele de vârstă (0-14 și 15-19 ani). Cu marja de rigoare, luăm media de 25 la sută a tinerilor care vor deveni votanți în acest an, din segmentul populației cu vârsta între 15-19 ani, menționat a fi 1.087.02. Minus 25 la sută

din 1.087.024 înseamnă (1.087.024 - 271.756 = 815.268), adică de adăugat 815.268 la populația nevotantă, cu vârsta de până la 15 ani și aflăm că totalul populației nevotante de la 0 la 18 ani este 3 . 9 0 5 . 3 4 8 (3.090.080+815.268 = 3.905.348). Scădem acest total din totalul populației la data de 1 ianuarie 2016 (19.473.624 - 3.905.348 = 15.568.276) și aflăm că numărul populației votante este de 15.568.276, iar în Registrul Electoral sunt, deja, încriși 18.275.109 cetățeni. De unde surplusul de 2.706.833 de alegători?! O evaluare cronologică comparativă a listelor electorale arată ca în 1992 erau înscrisi 16.380.663 alegători, la o populație de 22,8 milioane. Chiar nimeni nu se întreabă, la Autoritatea Electorală Permanentă, cum este posibil ca în condițiile unui declin demografic dramatic, de minus 3.326.376 față de anul 1992, în anul 2016 la o populație de 19,4 milioane, care include 2,7 milioane minori, să se ajungă la o creștere cu 1.890.446 a numărului de alegători?! Calcule simple, efectuate doar prin două din cele patru operațiuni aritmetice, dovedesc că datele înscrise în Registrul Electoral nu sunt reale, iar comunicatul

Autorității Electorale Permanente dezinformează populația, fiind sfidată obligația constituțională a autorității publice de a asigura informarea corectă a cetățenilor și încălcat dreptul constituțional al cetățenilor corelativ obligației menționate, prevăzute în Constituția României art. 31 alin. (1) și alin. (2).

**Solicităm, pe această cale,
Avocatului Poporului:**

Sesizarea de îndată cu privire la apărarea dreptului încălcat de Autoritatea Electorală Permanentă, prin caracterul vădit incorect al comunicatului dat publicității, cu privire la numărul cetățenilor cu drept de vot înscrisi în Registrul Electoral. Invederăm, pe această cale, domnului prim ministru al Guvernului României Disponerea tuturor măsurilor din competență pentru realizarea evidenței reale a numărului cetățenilor României cu drept de vot, având ca bază: numărul populației cu vârsta peste 18 ani, rezultat din datele Institutului Național de Statistică; evidența autorității emitente a cărților de identitate;
- Sistemul Informatic Național de Evidență a Populației (S.I.N.E.P.).

Domnule prim ministru,

Mai avem și un motiv special pentru care Vă supunem atenției problema numărului de alegători, în raport cu populația României. Începând cu alegerile din anul 1996, numărul alegătorilor a tot crescut, în timp ce numărul populației a urma un trend descrescător accelerat (în anul 1996, +621.146 față de anul 1992; în anul 2004, +799.617 față de anul 2000, cumulate la 1.420.763, pentru ca în 2016 să se ajungă la un spor de peste 2,7 milioane de alegători, în condițiile unei pierderi de populație de cca. 3,3 milioane. Ne adresăm Dumneavoastră, domnule prim ministru, în numele dreptului de a nu mai trăi într-o realitate perpetuu falsificată, până și în ceea ce privește dimensiunea numerică a comunității și identității noastre naționale. Dar, dincolo de patetism, este o cruntă realitate, aceea a pericolului unui atentat la Constituția României, prin menținerea incertitudinii în ceea ce privește capacitatea Guvernului de a asigura a corectitudinii alegerilor, fără a ni se fura opțiunile electorale.